

Комарь и Овчарь.

Дебела сѣнка на Морава
 Гарница клончеста постлала,
 Пастирь, съ стадо тамъ овце,
 Да си почини по — полегналъ;
 Лежалъ — лежалъ каквот' лежалъ.
 Обтѣгналъ се, прострялъ рѣцъ,
 (На псетата се той облѣгналъ),
 И зинжлъ, и хъркнжлъ, и засналъ.
 А тамъ, на близо межъ трѣнака,
 Лежала свито зѣмля,
 Исплева жало, къмъ овчарка
 Ей пжшли тя, ехидна ѝ я! . ' .
 И туй би било съсъ овчаря —
 Прощавай веке тойзи свѣтъ!
 Кога смилява се комарьтъ, —
 (Бржмчалъ на около — налетъ).
 И колкото ималъ той сила
 Тѣй сѣнля нашего оживя,
 Че този скача на крака,
 Зѣмлята вижда и убива;
 Но съ сѣнена преди рѣка
 Той тѣй комаря почеститя,
 Щото горкийтъ става пита. —

Прииѣри има на свѣтътъ:
 Бжди подканенъ отъ добро,
 Да кажешъ правото кое ѝ,
 Добро не чакай не — недѣй!
 Ти ще сполетишь върло зло.
 Като комарьтъ на редѣтъ. —
